

Казка-колискова

Наталя Забіла

Десь на дальнім березі
квіти темно-сині...
Десь на дальнім березі
б'ється сонце-птах...
Спи, мій любий хлопчику,
мій маленький сину! —
Стелеться мережею
казка золота.

В тім краю нежданому,
поміж тими квітами,
у норі підземній
жив похмурий кріт.
Сонце він ненавидів,
бо не бачив світла, —
темними очима
він дививсь на світ.

Виліз хмуро вдосвіта —
зуби наче пили...
Та до птаха сонного
в темряві підкравсь.
Він сліпий, він думав —
то пташині жили,
й перегриз тенета —
довгі стебла трав.

Розірвались пута!
Сонце-птах — на волю!
Сонце-птах — у небо!
Полум'ям в блакить!..
В морі білі зайчики,
хвилі синім колом...
Десь на дальнім березі
кріт злосливий спить.

Йде зі сходу ранок,

лине ранок синій.

В блиску передранньому
тане сонце-птах...

Спи, мій любий хлопчику,
мій маленький сину!

Стелиться-мережитьсья
казка золота.